

kratiets Standpunkt her i Landet. Ærede Medlemmer ere ikke ukendte med, at allerede paa den grundlovgivende Rigsforsamling kom den Betragtning frem, at det ikke gik an at lade Lovgivningsmagten være ene om at fortolke Grundloven under sin Lovgivende Virksomhed; men at, hvis der blev givet Love, om hvis Forhold til Grundloven der kunde tvistes, skulde Domstolene have Myndighed til at tilfidesætte disse Love. Det var Højremænd, der i 1849 havde dette Standpunkt. Det blev ikke godkendt af Rigsforsamlingen, men kom senere flere Gange frem og blev offentlig forfægtet. En af de Mænd, der med størst Styrke uafsladelig bekæmpede dette Standpunkt, var Tscherning, og den Ansættelse, han hævdede, at Lovgivningsmagten er suveræn i sin Fortolkning af Grundloven, at ingen Myndighed, ingen Domstol kan undertende de af Rigsdagen givne og af Kongen stadfæstede Love, at ingen kan fæstere dem eller erklære dem for ugyldige, er i Tidens Løb efterhaanden trængt saaledes igennem og har faaet en saadan Anerkendelse, at selv den nuværende Justitsminister offentlig i et af sine Skrifter har udtalt sig for dette Standpunkt. Men det ærede Medlem fra Rjøge stiller sig her hderlig til Højre, til høre endog for den ærede Justitsminister. Altsaa ikke blot overfor det store Spørgsmaal om Demokratiets Opfattelse af Fattighjælpsens Virkninger, men ogsaa med Henhyn til det afgørende Spørgsmaal om Lovgivningsmagtens Kompetence er det ærede Medlem fra Rjøge nu naaet saa vidt i sin Iver for at bekæmpe det foreliggende Forslag, at han tager Stude ved hderste Højre og imod Demokratiet, baade imod S. A. Hansen og imod Tscherning, altsaa mod Demokratiets to mest fremragende Ordførere i For tiden. Dette Standpunkt vil jeg ikke misunde ham. Jeg beklager kun, at han i sin Iver for at komme sine Partifæller ind paa Livet kan bruge Argumenter, der i den Grad fjerne ham fra alt, hvad der har været anset for god demokratisk Politikk her i Landet. — Med Henhyn til selve Spørgsmaalet om det foreliggende Forslags Forhold til Grundloven maa det nu vistnok erkendes, at subjektive Meninger og Paastande ikke gælder det allermindste. Jeg kan gerne gaa et Skridt videre og sige, at selv Citater fra forfæltlige Sider ikke have nogen væsentlig Betydning for Spørgsmaalets Afgørelse. Naar vi ville klare os, hvad der er Grundlovens Opfattelse, maa vi gaa til selve Grundloven og se at faa at vide, hvad dens Mening er om Spørgsmaalet. Det ærede Medlem fra Rjøge er saa sikker i sin Sag; han fortolker sig saa let til det Resultat, han

ønsker og i høj Grad villiger, at de fattige skulle ingen Valgret have, og saa siger han, at det er et videnskabeligt Resultat. Men hvorledes bærer han sig ad? Ja, hans Operation er ganske simpel, han underknyder en vilkaarlig Tanke under Grundloven og siger saa, at derpaa hviler Grundlovens Bestemmelser, og ud derfra fortolker han sig da til det Resultat, han ønsker. Men den Maade at læse en Lovbestemmelse paa gaar slet ikke an, man kan ikke saaledes vilkaarlig underlægge Lovene en eller anden Tanke og fortolke den i Henhold hertil. Vi kende ganske vist fra de senere Aar denne Maade at læse Love paa; det er paa den Maade, man har fortolket Provisorismen ud af Grundloven; saa at selv den nuværende Tilstand paastaaes at være grundlovmæssig, men det er en Fortolkningsmaade, som vi i Folketinget ikke hidtil have godkendt. Nej, det ærede Medlems Forudsætning om, hvad der er Grundlovens Tanke, har slet ingen Betydning overfor det foreliggende Spørgsmaal. Grundlovens § 30, der omhandler Betingelserne for Valgret, har opstillet en Række saadanne Betingelser, saasom at vedkommende ikke maa have faaet Hjælp af Fattigvæsenet, at han ikke maa være ude af Raadigheden over sit Bo, at han skal have haft fast Bopæl i eet Aar i Valgkredsens o. s. v.; men om alle disse Betingelser gælder jo, hvad der er indrømmet af alle og ogsaa praktiseret i Lovgivningen, at det er overladt til den almindelige Lovgivningsmagt nærmere at bestemme, hvorledes de ere at anvende, og det er slet i ikke lidet Omfang. Naar det saaledes kræves, at vedkommende skal være uberygtet, saa vide vi jo, at der i Valgloven, altsaa af den almindelige Lovgivningsmagt, er givet den Fortolkning af Ordet uberygtet, at vedkommende ikke ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Det maa jo siges at være en meget suveræn Fortolkning, eftersom det er givet, at man kan være uberygtet, selv om man ikke ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling; men ingen har dog tvivlet om, at den almindelige Lovgivningsmagt havde Kompetence til at fortolke, anvende og nærmere bestemme den i Grundloven fastsatte Betingelse om plefrit Rygte. Det samme gælder med Henhyn til Bestemmelsen om Raadigheden over Boet. I denne Henseende har Valgloven bestemt, at den vedkommende ikke maa være sat under Børgemaal, og at hans Bo ikke maa være under Fallitbehandling, men det vides jo, at man strengt taget ogsaa paa andre Maader kan siges at være sat ud af Raadigheden over